

Τὸ τρέξιμον: 'Σ τὴ λαῖ'τούρα δὲ μὴ φτάν' κανέναν Παρα-
βγαλθήκαμι 'ς τὴ λαῖ'τούρα καὶ τ'ς πέραςα. Συνών. βλ.
εἰς λ. γ λ ά κ η μ α.

γλάκι τό, Κρήτ. ('Αβδοῦ "Αγιος Βασίλ. 'Ανατολ. "Εμπαρ.
Μύρθ. Νεάπ. Σητ. κ.ά.) Κάμπ. ("Ελυμπ. κ.ά.) Κύθηρ. —
Ν. Πολίτ., Παροιμ., 3, 31. 'Εκλογ., 247,5. Ι. Βενιζέλ., Πα-
ροιμ., 302, 240. Ε. Φραντζεσκ., 'Αριάδν., 61—Λεξ. Πρω.
Δημητρ. γλάκιν Κάμπ. ἀγλάκι Κρήτ. (Νεάπ. Πεδιάδ. κ.ά.)
γλάκιο Κρήτ. (Κίσ. Κυδων. Μύρθ. Ρέθυμν. Σέλιν. κ.ά.)—
Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ρ. γ λ α κ ῶ. Βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ, 2, 67. 'Ο
τύπ. γ λ ά κ ι καὶ εἰς 'Ερωτόκρ. Β 341 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.),
ὁ δὲ τύπ. γ λ ά κ ι ο καὶ εἰς Διγεν. 'Ακρίτ. (ἐκδ. Σ. Κυ-
ριακίδ., σ. 40).

1) Τὸ τρέξιμον, ἢ ταχύτης ἐνθ' ἄν.: 'Σ τὸ γλάκι 'ἐ μὲ φτάνει
κιανεῖς Κρήτ. ('Ανατολ.) Δὲ δόνε περνᾷ κιανέναν 'ς τὸ γλάκι
Κρήτ. "Ηφυνέ μας ὁ γάδαρος μας καὶ μᾶς ἤβγαλε γλάκιο
(ἄρχισε τὸ τρέξιμον) Κρήτ. "Αρχισε τὸ γλάκι γὰ τὸ σπῖτι
Κύθηρ. 'Σ τὸ γλάκι βγήκε ξίστρος (ἦλθε τελευταῖος εἰς τὸ
τρέξιμον) Κρήτ. ('Αβδοῦ) Τό 'βαλε 'ς τὰ γλάκια Κύθηρ.
Συνών. φρ. Τό 'βαλε 'ς τὰ πόδια || Παροιμ. Πιάνει
τὸ λαγὸ 'ς τὸ γλάκιο (ἐπὶ ταχυτάτου εἰς τοὺς πόδας) Κρήτ.
(Σέλιν.) Τοῦ βοδικοῦ τὸ γλάκι ἴσαμε τ' ἄγερα (αἱ ἱκανότητες
ἐκάστου εἶναι περιορισμέναι) Κρήτ. (Νεάπ.) Τοῦ βοδικοῦ
τὸ γλάκι μέχρι τὸ ἀλευροσάκκι (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.)
Κρήτ. (Μύρθ.) || "Ἄσμ.

Θωρεῖς με μένα τὸ μικρὸ μὲ τὸ κοδὸ βρακάκι,
ἐγὼ 'μαι ποὺ τὸν ἤπιασα τὸ διάολο 'ς τὸ γλάκι
Κρήτ.

'Σ τὸ γλάκιο πιάν' ὁ νιὸς λαγὸ, 'ς τὸ βῆδο πιάνει ἀγρίμι
('ς τὸ βῆδο = εἰς τὸ πῆδημα, ἀγρίμι = αἰγναγρον) αὐτόθ.

'Σ τ' ἀγλάκι βγήκε καὶ ζητᾷ τοὺς ἄλλους νὰ περάσῃ
Κρήτ. (Νεάπ.)

Μουδὲ πονλλὶ τὸν ἔπιασε, μουδὲ λαγὸς 'ς τὸ γλάκι
Κρήτ.

Τὸ παιδί μου, τὸ παιδάκι πιάνει τὸ λαγὸ 'ς τὸ γλάκι
(βρυκαλ.) αὐτόθ. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ά κ η μ α. 2) 'Ο
τύπ. γλάκιο καὶ ὡς ἐπίρρ., δρομαῖως, τροχάδην Κρήτ.
(Μύρθ.): Γλάκιο γλάκιο ἐπῆγα κ' ἦρθα.

γλακιά ἡ, Κρήτ. (Χαν. κ.ά.) ἀγλακιά Θήρ. Κρήτ. ('Αρ-
χάν.) Κυκλ.

'Εκ τοῦ οὗς. γ λ ά κ ι.

Γ λ ά κ ι 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Δὰ πεταχτῶ μὴν ἀγλα-
κιά νὰ τσῆ φωνιάξω (δὰ = θὰ) Κρήτ. ('Αρχάν.) Μὴν ἀγλα-
κιά ριβάρω 'ς τὰ πλάγια (ριβάρω = φθάνω) Θήρ. Πῆγα μὴ
γλακιά κ' ἐγιάειρα Κρήτ. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ά κ η μ α.

γλακοπάτουρο τό, ἀμάρτ. γλεκοπάτουρο Κρήτ. (Νεάπ.
Μύρθ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ ρ. γ λ α κ ο π α τ ῶ.

Τὸ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀποτύπωμα τοῦ πέλματος, τὸ ἴχνος
ἐνθ' ἄν.: "Ἄσμ.

Μὰ 'γὼ θωρῶ κι ἀγάπησες τὰ γλεκοπάτουρά μου,
γλεκοπατῶ τα καὶ περνῶ καὶ πάω 'ς τὴ δουλειά μου.

β) Τὸ ἄνευ ἀξίας, οἶονεῖ πεπατημένον πράγμα: "Ηρπαξα

τὰ σῦκα ἀπὸ τὴ χέρα καὶ τὰ 'ροῖα χάμαι καὶ τὰ 'καμα
γλεκοπάτουρα. Εἶδα γλεκοπάτουρά 'ναι, μωρέ, τουτανὰ ἀπὸ
πῆες καὶ μοῦ μάωξες; Συνών. τ ά ρ τ α λ ο.

γλακοπατῶ ἀμάρτ. γλεκοπατῶ Κρήτ. (Μύρθ. Νεάπ.)
γλοκοπατῶ Κρήτ. γλοπατῶ Κρήτ. ('Αρχαν. Νεάπ. κ.ά.)

'Εκ τῶν ρ. γ λ α κ ῶ καὶ π α τ ῶ.

Καταπατῶ, ποδοπατῶ ἐνθ' ἄν.: Νὰ σὲ πιάσω θέλ' ἀπὸ
τὰ μαλλιά καὶ δὰ σὲ ρίξω χάμαι, νὰ σὲ γλεκοπατήσω. Μὴ
γλεκοπατῆς ἐκεῖ κ' ἔρμον κόσμον ἤκαμες. Νὰ μὲ γλεκοπα-
τήσῃ θέλει τὸ μουλάρι σου Νεάπ. || "Ἄσμ.

Χίλια μαχαίρια καὶ σπαθιά χάμαι 'ς τὴ γῆ στρωμένα,
γλεκοπατῶ τα καὶ περνῶ καὶ τρέχω μετὰ σένα.
Μύρθ.

Μὰ 'γὼ θωρῶ κι ἀγάπησες τὰ γλεκοπάτουρά μου,
γλεκοπατῶ τα καὶ περνῶ καὶ πάω 'ς τὴ δουλειά μου
Νεάπ.

γλακῶ 'Αστυπ. Θήρ. "Ιος Κάμπ. ("Ελυμπ. κ.ά.) Κάσ.
Κρήτ. ('Αβδοῦ "Αγιος Γεώργ. 'Ανατολ. 'Αποκόρ. 'Αρχάν.
'Αχεντρ. "Εμπαρ. Ζερβιαν. 'Ιεράπ. Κακοδίκ. Κίσ. Κυδων.
Μαλάκ. Μεραμβ. Μόδ. Μονοφάτσ. Μουστάκ. Μύρτ. Νεάπ.
Πεδιάδ. Πριν. Ραμν. Ρέθυμν. Σέλιν. Σητ. Σφακ. Χαν.
κ.ά.) Κύθηρ. — Κορ., "Ατ. 1, 304 Γ. Μαθιουδ., Λουλούδ.,
15—Λεξ. Βάιγ. Πόππλετ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἀγλακῶ
Θήρ. Κάμπ. Κρήτ. (Πεδιάδ. κ.ά.) Κυκλ. Νάξ. ('Απόρρανθ.)
γλακῶ Κρήτ. (Μύρθ. Σφακ.) γρακῶ Λέσβ. ἀβλακῶ Φολέγ.
γλακῶ Λεξ. Πρω. Δημητρ. λακῶ 'Αλόνν. Εὔβ. (Κύμ.) Ζάκ.
"Ηπ. (Δίβρ.) Θεσσ. (Καρδίτσα.) Θήρ. 'Ιων. (Σόκ.) Πελοπν.
("Αστρ. Βαλτέτσ. Γεωργ. Γορτυν. Κάμπος Λακων. Καρδαμ.
Λεβέτσ. Λεῦκτρ. Μάν. Μανιάκ. Ξεχώρ. Σκορτσ.) Πόντ.
(Σινώπ.) Προπ. (Μαρμαρ.) Σάμ. (Βλαμαρ. Μύλ. Παλαιό-
καστρ. κ.ά.) Στερελλ. (Θῆβ. Λεβιάδ.)—Α. Καρκαβίτσ., Ζη-
τιᾶν., 83 Α. Παπαδιαμ., Φόνισσ., 143 —Λεξ. Πρω. Δημητρ.
λακάω Πελοπν. (Γεράκ. Δαιμον. Κερπιν. Λακεδ. Λυγερ.
Μεγαλόπ. Ξεχώρ. Σκορτσιν.) λακάου Εὔβ. (Αὔλωνάρ. Λιχ.
"Ορ. Στρόπον.) "Ηπ. (Ξηροβούν. Πλατανούσ. Πράμαντ.)
Θεσσ. ('Αργιθ. Δομοκ. Κακοπλεύρ. Τρίκκ. Τσαριτσ.)
Μακεδ. (Γήλοφ. κ.ά.) Πελοπν. ('Αρκαδ. Βερεστ. Γαργαλ.
Καλάβρυτ. Κόκκιν. Κοντογόν. Λακεδ. Ξηροκ. Παππούλ.
Σουδεν. Τριφυλ. Τσιτάλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν. "Αμ-
φισ. 'Αράχ. 'Αχυρ. Καλοσκοπ. Μαλεσ. Ναύπακτ. Παλαιοχ.
Περίστ. Σπάρτ. 'Υπάτ. Φθιώτ. Φωκ.) λακίζω Ζάκ. "Ηπ.
('Ιωάνν.) Κεφαλλ. Λευκ. Μακεδ. Πελοπν. (Λακων. Μεγα-
λόπ. Φιγιάλ.)—Σ. Μυριβήλ., Ζωή ἐν τάφ., 307 —Λεξ. Πρω.
λακίζου "Ηπ. (Ζαγορ. Κουκούλ. κ.ά.) Θεσσ. ('Ανατ. Βαθύρρ.
Γερακάρ.) Λεῦκ. (Φτερν.) Μακεδ. (Βαρβάρ. Γρεβεν. Κοζ.
Παλιουρ.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Γραν. Καρπεν. Εὐρυταν.
Ναύπακτ. Περίστ. Σπάρτ. 'Υπάτ. Φθιώτ.) Τῆν. λατίζω
Κύπρ. Μέγαρ. λακίχουρ ἐνι Τσακων. (Μέλαν.) Παρατ.
ἐγλάκουνα Κρήτ. λάκουνα Πελοπν. (Λακεδ.) 'Αόρ. λάκηξα
Πελοπν. (Μεσσην. κ.ά.) λάτσηξα Πελοπν. (Τρίκκ. Κο-
ρινθ.) λάτσησα Πελοπν. (Ξεχώρ.)

Τὸ Βυζαντ. γ λ α κ ῶ. Πβ. Ρ. Perdriest, B.C.H. 24(1900),
293 Petersen, Εἰς Θεός, 210, Welles, Yale Class. Stud.
XL (1955), 153. Κατὰ Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 76 ἐκ τοῦ ἐ κ-
λ α κ ῶ. Πβ. ὁμοῦ καὶ Κορ., "Ατ., 1, 304.

Α) Μετβ. 1) Θέτω, παρορμῶ εἰς ταχεῖαν κίνησιν, τρέξιμον
"Ηπ. (Πράμαντ. κ.ά.) Κάμπ. Κρήτ. Λευκ. Πελοπν. (Καλά-
βρυτ. Κόρινθ. Οἶν. Σουδεν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Αρτοτίν. "Αμφ.

Γραν. Περίστ.)—Γ. Μαθιουδ., Λουλούδ., ἐνθ' ἄν.: Λακάου τὰ πρόβατα Περίστ. Θά τὰ λακήξω τὰ βόγια ἀπάνω 'ς τὸ βουνὸ Σουδεν. Ποῦ τὰ 'χες καὶ δὲν ἐφάγανε προῖμα, καὶ γιὰ-δα τὰ γλακῆς; Γ. Μαθιουδ., Λουλούδ., ἐνθ' ἄν.: || Παροιμ.

Ἀφιά γλακῆς τὸ γάαρων, ἀφιά τὸν ἀποσταίνεις (ἐπὶ τῶν βεβιασμένως ἐνεργούντων καὶ ὡς ἐκ τούτου ζημιουμένων) Κάρπ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Ἑρωτόκρ. Ε 1165 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) αἰτὶς πιλαλεῖ 'ς τὴ μιά μερά, καὶ τίς γλακῆ 'ς τὴν ἄλλην Συνών. κ ν ν η γ ὦ, λ α λ ὦ, ξ ε κ ι ν ὦ, ξ ε τ ρ ε χ ὠ, τ ρ ε χ ὠ, σ α λ α γ ὦ. 2) Ἐκδιώκω, ἀποπέμπω Πελοπν. (Καλλάβρυτ. Λάλ. Τρίκκ. Κορινθ. Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀμφ. Ἀχυρ. Γραν. Περίστ. Σπάρτ.): Τραῦα νὰ λακήθ' τὰ γίδια ἀπ' τοῦ χουράφ' Ἀχυρ. Μ' ἐλάκηξε Καλλάβρυτ. Θά μὴ λακήσ' οὐ δάσκαλους ἀπ' τοῦ σκουλεῖο Αἰτωλ. Τὸν-ι-λάξ' σι ἀπ' τοῦ χουράφ' τ' Ἀχυρ. Λάκα τ'ς κόττις ἀπ' αὐτοῦ Αἰτωλ.

Β) Ἀμτβ. 1) Τρέχω, φεύγω δρομαίως σὺνηθ. καὶ Πόντ. (Σινώπ.) Τσακων. (Μέλαν. Χαβουτσ.): Βάρ' το μὲ τὴ βίτσα, νὰ ἰδῆς πῶς λακάει Πελοπν. (Βλαχοκερ.) Πῆε νὰ τότε τσακώση καὶ τοῦ λάκησε Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἀμα κἀνὴ νὰ μὲ τσακώση, τοῦ λακάου αὐτόθ. Ἀμα μὲ δοῦνε, λακοῦνε Σάμ. (Παλκιδόκαστρ.) Φουβήθ' κι κὶ λάξ' σι Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) Ἐλάκηξε χωρὶς νὰ τὸν πάρουν μυρουδιὰ Πελοπν. (Ἀχαῖα) Λάξ' σαν τὰ πρόβατα ἀπὸ μπουρυστά μ' Μακεδ. (Παλιούρ.) Ἐκεῖ πὸν πῆγα νὰ τὸ πιάσω, ἐλάκησε κ' ἔφυγε Εὔβ. (Αἰδηψ.) Ἀπολύθηκα νὰ τότε πιάσω, ἀλλὰ τσεῖνος μοῦ λάτσησε Μέγαρ. Τὰ γίδια λάξ' σαν τὸν κατήφουρον Ἡπ. (Ζαχόρ.) Ἐγὼ βλέπω κι ἀβλακῆς Φολέγ. Ἡ μάννα του τ' ἀναβάστα κ' ἐγλάκα παραλοῖσμένη Κρήτ. (Ἀποκόρ.) Τὸ μυαλό μ' καμπόσις βουλὲς λακάει (λακάει = ἔχει διαλείψει) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἡὸ τὴν ἀχάμνια τὴν πολλὴ μοῦ λακάει τὸ παντελόνι (μοῦ εἶναι πάρα πολὺ εὐρύχωρον) Πελοπν. (Γορτυν.) Λάξ' σι ἀπ' τὸν πόνον (ἐπόνεσε πολὺ, ὥστε ἐτράπη οἶονεῖ εἰς φυγὴν) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ὁ σ' ὁροῦ ποῦρ ε' λακίχον; (δὲν βλέπεις πῶς τρέχει γρήγορα;) Τσακων. (Μέλαν.) Ἐλακίε ὁ 'αγὸ τὸ ἴσιμα (ἐλάκησε ὁ λαγὸς 'ς τὸ ἴσιωμα, εἰς τὸ ὀμαλὸν μέρος) αὐτόθ. Νὰ λαχτήσ' νὰ μὴ τι πλιάσ' ὁ τσοπάν' (νὰ τρέξης, γιὰ νὰ μὴ σὲ πιάσῃ ὁ τσοπάνης) Τσακων. (Χαβουτσ.) || Φρ. Τὸ λακίζω (φεύγω κρυφίως) Ζάκ. Κεφαλλ. Τοῦ ἐλάκησε (ἐνν. τὸ μυαλό, ἥτοι ἐτρελλάθη) Πελοπν. (Γορτυν.) Συνών. φρ. τ ο ὦ ἔ σ τ ρ ι ψ ε. Ἐλάττισε τὸ κρασί (ἐξίνισεν) Πελοπν. Συνών. φρ. π ῆ ρ ε β ἄ γ ι α τ ὸ κ ρ α σ ῖ || Παροιμ. Γλακῆ σὰ δοῦ παπλᾶ τὸ σκύλλο (ἐπὶ τῶν ἀδιακόπως τρεχόντων) Κρήτ. (Χαν.) Ὁποῖος γλακῆ ἀποσταίνεται γλήγορα (ἡ διαρκὴς κίνησις ἐπιφέρει τὸν πρόωρον κόπον) Κρήτ. (Μόδ.) Ἀν ἀγλακῆς κι ἂ δὲν ἀγλακῆς, ἀπὸ τὴ δύχη σου κι ἀβρός δὲ βῆς (πᾶσα προσπάθεια πρὸς διαρκὴ βελτίωσιν τῶν ὄρων τῆς ζωῆς προσκόπτει εἰς προκαθορισμένην ὑπὸ τῆς μοίρας κατάστασιν) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Κάμ' τοῦ λαγοῦ καλό, νὰ σὶ λέπ' νὰ λακάη (ἐπὶ τῶν εὐεργετηθέντων καὶ ἀποφευχόντων τοὺς εὐεργέτας των) Εὔβ. (Στρόπον.) Ὁ ζουρλὸς εἶδε τὸ μεθυμένο κ' ἐλάκησε (ὁ μεθύων εἶναι περισσότερον ἐπικίνδυνος τοῦ τρελλοῦ) Πελοπν. (Γορτυν.) Διὰλους εἶδι τοῦ μὴθ' σμένον κι λάξ' σι (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Εὔβ. (Ἀγία Ἀνν.)

Χάρη σοῦ 'χω 'γώ, καβρέ, | νὰ γλακῆς 'ς τὰ κάρβουνα (ἐπὶ καυχωμένων δι' ἀνυπαρκτον γενναιότητα) Κρήτ. Συνών. παροιμ. Σ ο ὦ ' χ ὠ χ ἄ ρ η, κ ἄ β ο υ ρ α | ν ἄ π η δ ᾱ ς τ ἄ κ ἄ ρ β ο υ ν α | σ ἄ β η δ ᾱ ς 'ς τ ὸ β ο τ α μ ὸ, ε ἰ δ α χ ἄ ρ η ν ἔ χ ὠ ' γ ὶ; Σοῦ τάξανε γουρούνη; Πᾶρ' τὸ σακκὶ καὶ λάκα (σπεῦδε εἰς πᾶσαν παρουσιαζομένην εὐ-

καιρίαν) Πελοπν. (Γορτυν.) || Γνωμ. Ἀν βρῆς φαῖ, φάε. ἂν βρῆς δουλειά, κάνε' ἂν βρῆς ξύλο, λάκα Πελοπν. (Ξηροκ.) Σὰ οἱ χτ' πάει οὐ θιός, στέκα' σὰ οἱ χτ' ποῦν οἱ γ-ἀθροῦπ', λάκα Σάμ. Αἰνιγμ. Ἀδὰ ἀδὰ πῖάνει τοῖχο κι ἀγλακῆ (ἀδὰ = σιγά' ὁ κκπνός) Κρήτ. (Πεδιάδ.) || Ἄσμ.

Οὐλ' οἱ κλέφτες λακοῦσανε κι οὐλ' οἱ κλέφτες λακοῦνε κι ὁ γαρδιακὸς του ἀδερφὸς δὲ βόρ' 'ὰ δοῦ λακήση ('ὰ = νὰ) Πελοπν. (Λακων.)

Καὶ σὰν ἀποσκοτεῖνιαισε, ἐγλάκονα ὡς ἐδόρου Κρήτ.

Μιὰ κόρβα γίδα λάκησε ἀπὸ τὸ πισωστρουῖ (κόρβα = μαύρη) Πελοπν. (Σκορτσιν.)

Κι ὅσες γρῆς τὸ 'κούσασι | οὐλές ἐγλακοῦσασι Κάσ.

Καὶ ὅσοι ἀπομείναμε εἰς τὰ βουνὰ γλακοῦμε Κρήτ.

Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Πβ. Ἀπολλ. Τυρ., παρὰ Δουκ., «ἐγλάκησε μὲ τὴ χαρὰ κ' ἔφερε ξυλαρίκια». Βλ. καὶ Ἑρωτόκρ. Β 713 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) «κ' ἐγλάκηξε μὲ τὴ χαρὰ καὶ μπαίνει μέσ' 'ς τὰ δάση». Συνών. π ι λ α λ ὦ, τ ζ ι ρ ι τ ὦ, τ ρ ε χ ὠ. β) Ἀναχωρῶ Πελοπν. (Γαργαλ. Κόκκιν. Παππούλ.): Λακάου γιὰ τὴν Ἰκλενα Κόκκιν. Παππούλ. Τὴν αὐγὴν λάκησε γιὰ τὴ Χουχλαστή Γαργαλ. 2) Ἡ προστ. λάκα ὡς ἐπίρρ. εἰς τὴν φρ. λάκα λούκα (λούκα = λέξ. πεποιημ. κατὰ τὸ λάκα: τροχάδην) Πόντ. (Σινώπ.)

γλανίδι τό, Στερελλ. (Ἀστακ.) — Κ. Χατζόπ., Ἀγάπ., 14. Heldreich, Faune de Grèce, 89 Π. Οἰκονομίδ., Κατάλ. Ἰχθ. Ἑλλάδ., Ἰνστιτ. Ὁκεαν. Ἀλιευτ. Ἑρευν. 11 (1972), 472 — Λεξ. Π. Βλαστ. 433 γλανίδ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Τριχων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ α ν ὸ ς διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί δ ι.

Γ λ ἄ ν ι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Εἴχαμι τοῦ γιόμα γλανίδια 'ς τοῦ νταβᾶ Κ. Χατζόπ., ἐνθ' ἄν.

γλανιδόπιττα ἡ, Δ. Λουκοπ., Αἰτωλ. οἰκῆς., 136 γλαῖ' δόπ'ττα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ α ν ῖ δ ι καὶ π ῖ τ τ α.

Πίττα παρασκευαζομένη μὲ ἰχθύες γ λ α ν ῖ δ ι α.

γλανοουρά ἡ, ἐνιχ. γκλιανουουριά Θράκ. (Σουφλ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ α ν ὸ ς καὶ ο ὦ ρ ἄ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ν ο υ ρ ἄ καὶ ν ο υ ρ ῖ ἄ.

Ἡ οὐρά τοῦ ἰχθύος γ λ α ν ὸ ς, τὸ ὅπ. βλ.

γλανός ὁ, Θεσσ. Κυκλ. Μακεδ. Στερελλ. (Ἀγρίν. κ.ά.) Μποέμ, Ντόπ. Ζωγραφ., 45 D. Bikelas, Faune grecque, 22 Th. Heldreich, Faune de Grèce, 89 Π. Οἰκονομίδ., Κατάλ. ἰχθ. Ἑλλάδ., Ἰνστιτ. Ὁκεαν. Ἀλιευτ. Ἑρευν. 11 (1972), 472 — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Δημητρ. γλανιός Μύκ. Πελοπν. (Μεγαλοχ.) Πόντ. ἀγλανιός Θράκ. (Αἰν.) γλανός Βιθυν. (Μπασκ. Πιστικοχ.) Μακεδ. (Δρυμ. Καστορ. Σιάτ.) κ.ά. — Γ. Μπακάλ., Καναγκ. Καστορ., 23 γλανός Βιθυν. (Ἀπολλων.) Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) γλιανός Καππ. (Σινασ. κ.ά.) γκλιανός Μακεδ. (Βόιον) γκλιανός Α. Ρουμελ. (Σιναπλ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.) Μακεδ. (Βλάστ. Καστορ. Κοζ.) Σαμοθρ. γκουλανός Θράκ. (Ἑλληνοχώρ.) Μακεδ. (Βελβ. Βογατσ.) γλενός Θεσσ. γλέμιος Μακεδ. Προπ. (Πάνορμ.) γλινός Λήμν. — Κ. Οἰκονόμ., Δοκίμ., 2, 74 γουλανός Λήμν. — Κ. Οἰκονόμ., Δοκίμ., 2, 74 γουλανός πολλαχ. γουλενός Θεσσ. κ.ά. γλανέος Πόντ. (Οἶν.) γλιανέος Πόντ. (Οἶν.) γλάνος Κορ., Ἀτ.,

